

РЕШЕНИЕ

№ 8639

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10889** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „РАМУС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. М. чрез адв. Е. М. /САК/ със съдебен адрес [населено място], „К. Д. С.“ №26 срещу Решение от 26.08.2024г на СРС, НО, 101 с-в, постановено по НАХД №7111/2023г. по описа на СРС, с което е изменено Наказателно постановление №22-2300170/28.04.2023г, издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда –гр. С.“, с което на жалбоподателя „Рамус“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „Искър“ [улица], представлявано от управителя Р. Д. М., на основание чл.416, ал.5 във връзка с чл.414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл.62, ал.1 във връзка с чл.1, ал.2 от КТ и е намалена имуществената санкция на 1500 лева. Навеждат се доводи за незаконосъобразност на решението, като постановено при съществени процесуални нарушения, нарушение на материалния закон и е необосновано. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място], чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, XV касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено следното от фактическа страна:

С акт за установяване на административно нарушение № 22-2300170 от 31.03.2023 г., съставен от Ш. Ш. Х. на длъжност главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“ - С., при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 13.03.2023 г., около 13:30 часа на място по работни места в обект на контрол - „Ресторант и кафе-бар“, находящ се в [населено място], р-н Искър, п.к. 1592, [улица], стопанисван от „РАМУС“ ЕООД е установено, че лицето Р. Д. С., ЕГН - [ЕГН] полага труд като „сервитьор“. Същият е обслужвал клиенти, като е сервирал и отсервирал чинии и прибори за хранене. На място, в собствено ръчно попълнена и подписана декларация, С. е посочил, че работи от 6 месеца като „сервитьор“ в проверявания ресторант с определено работно време от 10:00 ч. до 14:00 ч., с почивни дни - събота и неделя, като получава трудово възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева, месечно. В същата декларация лицето отбелязало, че не е сключил трудов договор, а има граждански договор.

В хода на проверката в ДИТ - С. е представен граждански договор от 01.11.2022 г., сключен между „РАМУС“ ЕООД и Р. Д. С. за извършване на услуга като сервитьор. При така установеното от фактическа страна извършилият проверката инспектор при Д „ИТ-С.“ приел, че „РАМУС“ ЕООД, в качеството му на работодател не е уредил като трудови отношенията при предоставяне на работна сила от Р. Д. С., като не е сключил трудов договор в писмена форма, в нарушение на чл.62, ал.1 във вр. с чл.1, ал.2 от КТ. В акта е отразено, че нарушението е извършено на 13.03.2023 г., в проверявания ресторант, находящ се в [населено място] [улица], стопанисван от „РАМУС“ ЕООД и същото е констатирано в Д „ИТ-С.“ на 31.03.2023 г. при преглед на изискани и представени документи, както и че същото се потвърждава от следните писмени материали: 1. Протокол за извършена проверка № ПР2308404 от 31.03.2023 г.; 2. Декларация от Р. Д. С.; 3. Граждански договор от 01.11.2022 г., сключен между Р. ЕООД и лицето Р. Д. С.. В акта е посочено, че са нарушени разпоредбите на чл. 62, ал. 1, вр.чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на акта е издадено и процесното Наказателно постановление № 22-2300170/28.04.2023 г. от Директора на Дирекция „Инспекция по труда - [населено място]“, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за извършено нарушение на разпоредбата по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от

КТ. Наказващият орган посочил, че съгласно изричната императивна разпоредба на чл. 415в, ал.2 от КТ, нарушенията по чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал.1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2, не могат да бъдат квалифицирани като маловажни. Законите разпоредби, регламентиращи сключването, регистрацията и изпълнението на трудовия договор

между работодател и работник са императивни. Тяхното нарушаване води до застрашаване на обществените отношения, свързани с предоставяне на работна сила от работника и на правата, с които той разполага като страна в едно трудово правоотношение. Предвид тежестта на процесното нарушение, и с оглед постигане на целите по чл. 12 от ЗАНН наказващият орган посочил, че административното наказание следва да бъде определено над минимално предвидения от закона размер за извършеното нарушение.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила – съответно на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, но имуществената санкция следва да бъде намалена в предвидения в закона минимален размер.

Решението е постановено при спазване на материалния закон.

При правилно изяснена фактическа обстановка, СРС е достигнал до обоснования извод, че е осъществен състава на административно нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. В настоящия случай от събраните по делото доказателства,

в това число от декларацията на Р. С. се установява, че последният осъществява престиране на работна сила като сервитьор в заведението с определено работно време, почивни дни /седмична почивка/и почивки в рамките на работния ден, с месечно възнаграждение в размер на 200лв. Съгласно представения граждански договор възложителят се задължава да изплаща на изпълнителя ежемесечно възнаграждение – до 30-то число на следващия месец. Уговорката за плащане на ежемесечно възнаграждение и полагане на труд във фиксирано работно време е в разрез с инцидентния характер на случаите, в които С. е бил викан. Спорен по делото въпрос е относно характера на отношения между касатор и заварения при проверката да престира труд Р. С.. Правилно са анализирани всички събрани доказателства, в т.ч. показанията на свидетеля Х., че по своя характер и белези отношенията между страните съставляват трудови такива, противно на посоченото от касатор, че се касае за граждански договор. Писменият договор е сключен на 01.11.2022г със страните, като в чл.3 от него изрично е записано, че изпълнителят се задължава да извърши посоченото в чл. 1 /възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши услуги като „сервитьор“ към Р. ЕООД/ в срок до 01.11.2022г. Проверката е извършена от инспектор в Дирекция Инспекция по труда С. на дата 13.03.2023г или повече от четири месеца след изтичане на срока на гражданския договор, като С. е престирал труд на същата позиция „сервитьор“ на същата месторабота /ресторант/, находящ се в [населено място] [улица], стопанисван от същото дружество /възложител по т.нар. Граждански договор/ в определеното му работно време от 10:00 – 14:00ч /съгласно подадената от лицето Декларация/, с почивни дни /събота и неделя/, за което получава възнаграждение в размер на 200лв месечно. Правилно СРС е приел, че извършеното от касатор нарушение на чл.62, ал.1 от КТ е безспорно доказано и административно-наказващият орган законосъобразно е ангажирал

административно-наказателната му отговорност.

Елементите на трудовото правоотношение са посочени в чл.66 ал.1 от КТ, като основните от тях са: прехвърляне на работна сила /трудова функция/ на дадено работно място в определено работно време. Предмет на гражданския договор е предоставяне на резултат, който е определен по обем и съдържание и трябва да бъде постигнат в определен период, който по своята същност не представлява работно време. Правилно СРС е посочил отликите между трудовия и гражданския договор, като в съответствие с представените по делото писмени доказателства и събраните гласни доказателства е приел, че по своя характер и белези отношенията между страните съставляват трудови такива и към датата на извършената проверка на място 13.03.2023г, когато лицето С. е заварен да полага труд в обекта на контрол- ресторант и кафе бар, находящ се на адреса, стопанисван от касатора С. не е имал сключен договор с касатор, като договора за поръчка между касатор и лицето е трудов. Съгласно чл.62, ал.1 от КТ трудовия договор се сключва в писмена форма, а по аргумент на чл.1, ал.2 от КТ отношенията при предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови отношения. Както е отбелязал СРС съгласно §1, т.1 от ДР на КТ работодател е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание /предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни/, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа. Предвид горното според съда са неоснователни аргументите на касатор, че правоотношението между страните е възникнало по силата на договор за поръчка. Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност – в случая се дължи работна сила в рамките на определеното работно време за изпълнение на определената трайно осъществявана работа от С.. Основните елементи на трудовото правоотношение, както и присъщата зависимост на работника от касатор се установява от документите по делото. Видно от приложените писмени доказателства – декларация от С., същият е посочил че работи в обекта от 6 месеца като сервитьор с определено работно време от 10:00ч до 14:00ч с почивни дни събота и неделя. Същият е поставен в определен вид зависимост по отношение избора на работно време и място, където изпълнява възложената работа. Налице е и йерархическа зависимост на работника спрямо юридическото лице с елементи на установен трудов ред и дисциплина. Установена е и ритмичност и периодичност на заплащане – месечно възнаграждение.

Неоснователни са доводите на касатор, че СРС, след като е приел, че между страните е сключен трудов договор, то е следвало да се приложат всички последствия на трудовия договор, които КТ предвижда и които са свързани с изчерпателно изброени задължения на работодателя по чл.63 и сл.от КТ и неправилно е приложена норма, която се прилага рутинно в практиката на контролните органи, но под чиято диспозиция действителното фактическо положение не може да попадне. СРС е анализирал съдържанието на договора ведно с всички останали допустими и относими доказателства, събрани по делото, като е приел, че касатор следва да бъде санкциониран за извършено нарушение на чл.62, ал.1 от КТ вр. чл.1, ал.2 от КТ, тъй като отношенията между страните съставляват трудови такива. Още повече, че видно от представения договор се установява, че същият е сключен със срок до 01.11.2022г,

от съдържанието на същия няма клаузи, че същият ще бъде периодично подновяван и за какъв срок и при какви условия, проверката е извършена на място на дата 13.03.2023г, т.е. след приключване изпълнението на договора, сключен на 01.11.2022г. Следователно към тази дата касаторът в качеството му на работодател не е уредил като трудови отношенията при предоставяне на работна сила от С., като не е сключил трудов договор в писмена форма в нарушение на чл.62, ал.1 от КТ вр. чл.1, ал.2 от КТ

Не се споделят доводите на касатор, че липсата на воля на страните не е обсъдена от съда. Направена е привръзка на чл.3 от договора във връзка с чл.4 от същия, но от горното не става ясно, както се твърди от касатор, че страните са се съгласили възнаграждението на бъде заплатено еднократно. Това противоречи на останалите доказателства по делото, а именно декларацията на С., където е декларирано, че се престира труд за период от 6 месеца, за работното време, за мястото на осъществяваната трудова дейност и нейното естество, за полученото месечно възнаграждение и неговия размер. Обстоятелството, че в декларацията С. е посочил собственоръчно, че не желае да подпише постановление за обявяване на трудово правоотношение не значи, че към момента на проверката същият не е изпълнявал трудова дейност, което да рефлектира благоприятно в правната сфера на неговия работодател и да води до липсата на санкциониране на последния на посоченото в НП нарушение.

Доводите на касатор за извършени съществени нарушения на процесуалните правила, поради липса на мотиви по отношение решението на СРС да не кредитира показанията на свидетеля Д. П. са неоснователни. Съдът е изложил мотиви, че показанията на този свидетел не съответстват на останалите доказателства по делото – показанията на другия свидетел и събраните по делото писмени доказателства. Според касатор липсват мотиви на съда във връзка с направено оспорване на декларацията на Р. Д. С.. Т. оспорване не е направено с жалбата пред СРС, а така също и в хода на съдебното следствие. С. също така не е бил разпитван като свидетел, като страните по делото са дали становище, че с показанията му няма да бъдат установени нови обстоятелства.

Задължение за работодателя в случая е било да сключи трудов договор в писмена форма с посоченото лице, поради което възраженията на касатора са неоснователни. Налице са всички белези, които характеризират този договор и съответно правоотношенията по него не като облигационни, а като трудови, а съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и в този смисъл е налице извършено нарушение на трудовото законодателство, до който правилен краен извод е стигнал и районния съд. Законосъобразен е и изводът на първоинстанционния съд, че деянието не обуславя състав на маловажно нарушение, като при липса на събрани доказателства за отегчаващи вината обстоятелства, следва да бъде наложена имуществена санкция в минималния размер, предвиден в закона чрез намаляване размера на наложената санкция от 2000 лева на 1500 лева.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94

от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.08.2024 г. по НАХД № 7111/2023 г. на СРС, 101 състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/№ 22-2300170/28.04.2023г., издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда“- [населено място].

ОСЪЖДА „РАМУС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ съдебни разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: